

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 363/2025
27.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Гордане Којић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничаром, у кривичном предмету окривљене Маје Максимовић, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва Ктз 252/24 од 07.03.2025. године, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 745/24 од 16.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 27.03.2025. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва Ктз 252/24 од 07.03.2025. године, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 745/24 од 16.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 408/23 од 22.04.2024. године окривљена Маја Максимовић оглашена је кривом због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ за које јој је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од три године, а затим опозвао условну осуду у трајању од седам месеци са роком проверавања од две године изречену пресудом Другог основног суда у Београду К 1362/21 од 24.11.2021. године због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, и условну осуду у трајању од шест месеци са роком проверавања од три године изречену пресудом Вишег суда у Београду К 347/19 од 09.07.2021. године, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, па је узимајући као утврђене казне затвора у трајању од седам месеци и шест месеци из опозваних условних осуда, окривљену осудио на јединствену казну затвора у трајању од четири године, у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 01.06.2023. године па до упућивања у завод за извршење кривичних санкција. Истом пресудом, од окривљене је на основу члана 246а став 5. КЗ у вези члана 87. КЗ, одузето 52,68 грама опојне дроге амфетамин у смеси са кофеином и скробом, а на основу члана 87. КЗ од окривљене су одузети предмети употребљени за

извршење кривичног дела ближе описани у изреци пресуде. Окривљена је обавезана на плаћање трошкова кривичног поступка ближе одређених у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 745/24 од 16.09.2024. године усвајањем жалбе браниоца окривљене Маје Максимовић, адвоката Марине Стефановић, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду К 408/23 од 22.04.2024. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Београду, окривљеној Маји Максимовић за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, утврдио казну затвора у трајању од две године, а затим јој из опозване условне осуде по пресуди Другог основног суда у Београду К 1362/21 од 24.11.2021. године, због кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ, узео као утврђену казну затвора у трајању од седам месеци, а из опозване условне осуде по пресуди Вишег суда у Београду К 347/19 од 09.07.2021. године због кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ, узео као утврђену казну затвора у трајању од шест месеци, те је осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године, у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 01.06.2023. године до упућивања у завод за извршење кривичних санкција. У преосталом делу жалба браниоца окривљене Маје Максимовић, адвоката Марине Стефановић и у целости жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, одбијене су као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва поднео је захтев за заштиту законитости Ктз 252/24 од 07.03.2025. године против наведене пресуде Апелационог суда у Београду, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 57. став 3. КЗ, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости и утврди да је побијаном пресудом повређен закон у корист окривљене Маје Максимовић.

Врховни суд је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажну пресуду против које је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да је у конкретном случају повређен закон у корист окривљене Маје Максимовић, тиме што је другостепени суд, преиначавајући првостепену пресуду само у делу одлуке о казни, окривљеној за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, применом одредаба о ублажавању казне претходно утврдио казну затвора у трајању од две године, а затим је узимајући као утврђене казне затвора из две опозване условне осуде, изречене због два кривична дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године.

Ублажавајући казну окривљеној за кривично дело из члана 246а став 2. КЗ на описан начин, другостепени суд је, према мишљењу јавног тужиоца, учинио повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 57. став 3. КЗ у корист

окривљене, обзиром да је за кривично дело из члана 246а став 2. КЗ, за које је прописана казна затвора од три до десет година, утврдио казну затвора испод посебног законског минимума иако је окривљена раније два пута осуђивана због истоврсног кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ. Околност што су окривљеној опозване две условне осуде које су јој изречене због два кривична дела из члана 246а став 1. КЗ, по ставу јавног тужиоца, не значи да се окривљена сматра неосуђиваном, како то погрешно налази другостепени суд, већ се и даље има сматрати осуђиваном два пута, па је опозив условних осуда, према наводима захтева, без утицаја на примену одредбе члана 57. став 3. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва нису основани.

У конкретном случају, другостепени суд је, испитујући правилност одлуке о кривичној санкцији која се побија жалбом јавног тужиоца, а поводом жалбе браниоца окривљене, у смислу члана 451. став 2. тачка 1) ЗКП, нашао да је првостепени суд приликом доношења пресуде, као олакшавајуће околности на страни окривљене правилно ценио њено коректно држање током поступка и околност да је мајка шесторо деце, од којих је троје малолетно. У том смислу, другостепени суд је имао у виду да је као отежавајуће околности, првостепени суд ценио околност да је окривљена опојну дрогу држала у стану у ком живи са децом и да је кривично дело извршила током трајања мере забране напуштања стана која јој је одређена у другом кривичном поступку и у време проверавања одређеног по две условне осуде које су јој изречене због истоврсних кривичних дела, које је првостепени суд опозвао на основу члана 67. став 1. КЗ, па је налазећи да због раније осуђиваности, у смислу члана 57. став 3. КЗ, нема места ублажавању казне, окривљеној за кривично дело из члана 246а став 2. КЗ утврдио казну затвора у трајању од три године, па је узимајући као утврђене казне затвора у трајању од седам месеци и шест месеци из опозваних условних осуда, окривљену осудио на јединствену казну затвора у трајању од четири године.

Налазећи да је првостепени суд приликом одмеравања казне окривљеној за кривично дело из члана 246а став 2. КЗ, погрешно закључио да због раније осуђиваности нема места ублажавању казне, у смислу члана 57. став 3. КЗ, другостепени суд је оценио да, у конкретном случају, управо због опозваних условних осуда „ранија осуђиваност изостаје“ због чега је окривљеној применом одредаба о ублажавању казне, за кривично дело из члана 246а став 2. КЗ утврдио казну затвора у трајању од две године те је, узимајући као утврђене казне затвора у трајању од седам месеци и шест месеци из опозваних условних осуда, окривљену осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године.

Поступајући на тај начин, другостепени суд је није учинио повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 57. став 3. КЗ у корист окривљене, на коју се неосновано указује поднетим захтевом за заштиту законитости.

Према налажењу Врховног суда, у ситуацији у којој се окривљеној суди за ново кривично дело из члана 246а став 2. КЗ и истовремено врши опозив раније изречених условних осуда због по једног кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ, након чега се по правилима за стицај окривљена осуђује на јединствену казну, та ранија осуђиваност окривљене по пресудама из којих су условне осуде опозиване, не може се узети као отежавајућа околност ни приликом претходног утврђивања казне за ново

кривично дело нити код изрицања јединствене казне, па је другостепени суд овлашћен да применом члана 56. тачка 3) КЗ и члана 57. став 1. тачка 3) КЗ окривљеној за кривично дело из члана 246а став 2. КЗ утврди казну затвора у трајању од две године и да је, узимајући као утврђене казне затвора у трајању од седам месеци и шест месеци из опозваних условних осуда, осуди на јединствену казну затвора у трајању од три године.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 745/24 од 16.09.2024. године није учињена повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 57. став 3. КЗ, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва, Врховни суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић